

RESSÒ DE LA PARAULA

Cridats (I)

L'ambient que es respira aquests dies a la Diòcesi, com segurament en totes, està ple de preguntes com ara: què hem de fer?; què faig?; què hem de programar?

Aquestes preguntes denoten vitalitat i són un bon senyal. Corresponen a persones lliures, que afronten el futur amb responsabilitat. Són benvingudes i desitjables, en el sentit que, si més no, se supera allò de «ara toca fer», «fem el que fa tothom», «ara es porta això o allò».

Aquestes preguntes es poden referir a situacions més compromeses, com qui tria un treball, l'estudi d'una carrera, una preparació professional, una parella, embarcar-se en un negoci, optar per una determinada teràpia, canviar de domicili, etc.

Però tant si es tracta de preguntes sobre qüestions denominades «pastorals», com si es refereixen a qüestions sobre el futur personal, familiar o social, la qüestió més important no és formular aquestes preguntes, sinó arribar a respondre-les i la manera com ho fem. És a dir, segons quins criteris i quins mitjans hem fet servir per prendre una decisió.

Generalment aquest moment descriu un cercle que comença en un mateix (individu o grup) inquiet pel futur, que segueix amb la pròpia reflexió, posant en joc coneixement, raó, experiències viscudes, etc., projectant el que es vol, segons el grau d'adhesió, sensibilitat, gust o manera de pensar, i acabant en un mateix en prendre una decisió lliure. L'instant clau és justament quan projectem el que volem. Perquè la pregunta sobre «el que volem» està resposta per una immensa majoria de manera unànime: els psicòlegs consellers, els tests d'ajuda, els peda-

gogs, els que creen opinió en els mitjans, responen el mateix, fins a resultar evident per a tothom: el que vull és ser jo mateix, autorealitzar-me, desplegar les meves qualitats per a obtenir el que necessito.

Advertim que això, als ulls de tothom és tan normal que aquest cercle reflexiu sol precedir fins i tot una opció altruista o la decisió d'acceptar viure amb la parella de la qual un s'ha enamorat.

Des de l'Evangeli les coses no són exactament així. Segons la nostra fe, la persona humana és radical obertura en relació a Un altre i a uns altres, de manera que tractem d'evitar tot risc d'individualisme.

Sorpren que persones, especialment joves, que es queixen o han estat víctimes de l'individualisme generalitzat en la societat, quan expliquen el que

desitgen fer en la vida, descriuen aquest cercle, que comença en un mateix i acaba en un mateix sense sortir del propi jo (necessitat, tendències, projecte, decisió): «ser jo mateix, autorealitzar-me».

La revolució que desestabilitza radicalment aquesta manera de pensar ve del fet que des de la nostra fe no «vivim», sinó que som cridats a la vida. Hi ha una veu que interfereix en el cercle tancat de la nostra reflexió, per a obrir-nos una altra dimensió. Vivim en la mesura en què som cridats i responem. Existir humanament és dialogar, entre la veu que crida i nosaltres que responem.

Això canvia radicalment la vida, sembla obrir-se un altre horitzó on respirar més profundament.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Arrelats a la vida

Aquestes setmanes els centres d'esplai, els agrupaments escoltes i els grups de lleure educatiu recuperen plenament la seva activitat. Un nou curs comença i aquests espais esdevenen, altra vegada, una alternativa important en l'educació en el lleure. Una alternativa consolidada, amb una tradició pròpia, una tradició que representa tot un estil educatiu. Voldria ressaltar-ne dos punts. En primer lloc, que els centres d'esplai van omplir i omplen un buit en zones on els dèficits de serveis eren i són greus. La iniciativa social, la societat civil, lligada al voluntariat —parròquies, escoles, associacions de veïns, entitats diverses...— va donar resposta a una necessitat del sector in-

fantil i juvenil. En segon lloc, els centres d'esplai han estat i són un factor d'integració. Integració cultural perquè han permès a molts infants i joves la formació i autoformació, però també perquè els ha aplegat i els ha permès —a partir d'aquestes experiències— un arrelament a la realitat, generant sentit de pertinences.

L'acció educativa desenvolupada ha possibilitat treballar uns valors els quals no hem de renunciar mai: l'amistat, el compromís, el sentit de la gratuïtat, el servei generós, el gust de fer bé

la pròpia feina fins al final, la capacitat de contemplar els horitzons que ens estimulen... Els centres d'esplai de l'Església han pogut oferir, també, la descoberta o l'enfortiment de la presència de Déu en el món, bategant ben viva, els ensenyaments de Jesús que són referència per donar sentit a la vida, l'amor al proïsme que ha d'esdevenir servei, la força de l'Esperit que ens mou en la veritat... «Jesús els tornà a adreçar la paraula. Els digué: Jo soc la llum del món. El qui em segueix no caminarà a les fosques, sinó que tindrà la llum

de la vida» (Jn 8,12). Ens hi juguem la veritable qualitat de la vida i, sovint, el sentit. Aquests valors bàsics s'han de fer presents, s'han de testimoniar. Cal fer-los abastables, creïbles, assumibles a partir de les situacions de cada dia, dels mètodes propis, del compromís indefugible d'uns educadors que els visquin compromesament. «M'ensenyaràs el camí que duu a la vida: joia i festa a desdir al teu davant» (Ac 2,28).

En darrer terme, l'educació —i l'educació en el lleure, per tant— no val només pel que ensenya sinó sobretot per la qualitat i profunditat de la vida humana que configura.

Enric Puig Jofra, SJ

ECO DE LA PALABRA

Llamados (I)

El ambiente que se respira estos días en la Diócesis, como seguramente en todas, está lleno de preguntas tales como: ¿qué hemos de hacer?; ¿qué hago?; ¿qué hemos de programar?

Estas preguntas denotan vitalidad y son una buena señal. Corresponden a personas libres, que afrontan el futuro con responsabilidad. Son bienvenidas y deseables, en el sentido de que al menos se supera aquello de «ahora toca hacer», «hagamos lo que todo el mundo», «ahora se lleva esto o lo otro».

Estas preguntas se pueden referir a situaciones más comprometidas, como quien elige un trabajo, el estudio de una carrera, una preparación profesional, una pareja, embarcarse en un negocio, optar por una determinada terapia, cambiar de domicilio, etc.

Pero sea que se trate de preguntas sobre cuestiones denominadas «pastorales», sea que se refieran a cuestiones acerca del futuro personal, familiar o social, la cuestión más importante no es formular estas preguntas, sino llegar a responderlas y la manera como lo hacemos. Es decir, según qué criterios y qué medios hemos utilizado para decidir.

Generalmente este momento describe un círculo que empieza en un mismo (individuo o grupo) inquieto por el futuro, que sigue con la propia reflexión, poniendo en juego conocimiento, razón, experiencias vividas, etc., proyectando lo que se quiere, según el grado de adhesión, sensibilidad, gusto o manera de pensar, y acabando en uno mismo al tomar una decisión libre. El instante clave es justamente cuando proyectamos lo que queremos. Porque la pregunta sobre «lo que queremos» está respondida por una inmensa mayoría de forma unánime: los psicólogos consejeros, los tests de ayuda, los pedagogos, los que crean opinión en los medios, responden lo mismo, hasta resultar evidente para todos: lo que quiero es ser yo mismo, autorrealizarme, desplegar mis cualidades para obtener lo que necesito.

Advertimos que esto, a los ojos de todos es tan normal que este círculo reflexivo suele preceder incluso a una opción altruista o a la decisión de aceptar vivir con la pareja de la que uno se ha enamorado.

Desde el Evangelio las cosas no son exactamente así. Según nuestra fe, la persona humana es radical apertura en relación a Otro y a otros, de forma que tratamos de evitar todo riesgo de individualismo.

Sorprende que personas, especialmente jóvenes, que se quejan o han sido víctimas del individualismo generalizado en la sociedad, cuando explican lo que desean hacer en la vida, describen ese círculo, que empieza en uno mismo y acaba en uno mismo sin salir del propio yo (necesidad, tendencias, proyecto, decisión): «ser yo mismo, autorrealizarme».

La revolución que desestabiliza radicalmente esta manera de pensar viene del hecho de que desde nuestra fe no «vivimos», sino que somos llamados a la vida. Hay una voz que interfiere en el círculo cerrado de nuestra reflexión, para abrimos otra dimensión. Vivimos en la medida en que somos llamados y respondemos. Existir humanamente es dialogar, entre la voz que llama y nosotros que respondemos.

Esto cambia radicalmente la vida, parece abrirse otro horizonte donde respirar más profundamente.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

100 anys de la restauració del Temple de Santa Maria, de Cervelló

L'Aplec de Santa Maria, a Cervelló, enguany ha estat una festa especial: s'esdevenia el centenari de la restauració del temple romànic. El 25 de setembre de 1922 es va celebrar una missa en l'església romànica res-

taurada, que s'havia abandonat en el seu ús, ja que a principis del segle passat es va construir un altre temple parroquial, més integrat en el nucli urbà de Cervelló, que és l'actual Parròquia de Sant Esteve.

Des del 1922 s'han anat celebrant a finals de setembre l'Aplec de Santa Maria només interromput durant la Guerra Civil i aquests últims anys, per la pandèmia. En aquest 2022 s'ha tornat a celebrar, amb molta il·lusió, sigui per no haver-ho pogut fer els últims anys, sigui pel centenari de la restauració del temple romànic.

La festa començà a les 9 h, amb una pregària a la Parròquia de Sant Esteve de Cervelló i una processó en romeria per dur la imatge de la santa a la seva església.

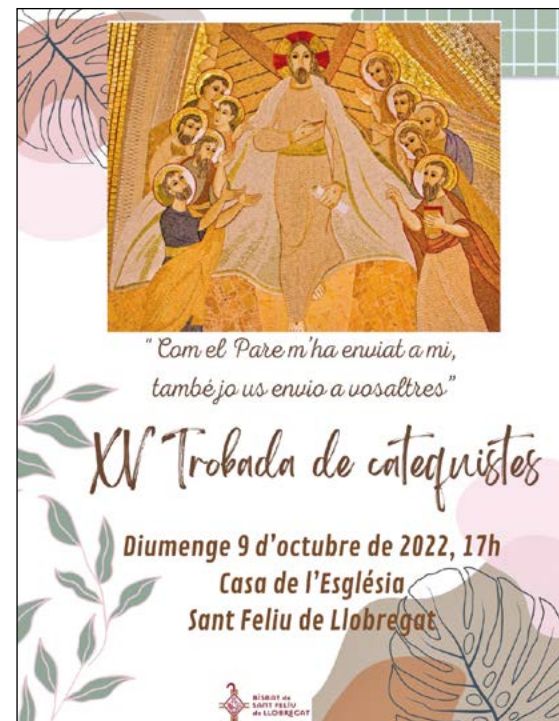
Després de la benedicció i repartiment dels panets, hi hagué la celebració de l'eucaristia, presidida pel bisbe Agustí.

En acabar la missa, ballada de gegants, sardanes, paella popular i més activitats de cultura popular a la tarda.

15a Trobada diocesana de catequistes

La celebració de l'Enviament tindrà lloc el proper diumenge 9 d'octubre, a les 5 de la tarda, a la Casa de l'Església. En aquesta trobada, el P. Rolf Puigdollers, escolapi, doctor en Teologia, autor de nombrosos llibres i amb una àmplia experiència en el camp de la catequesi, la pastoral i la difusió i ensenyament de la Paraula de Déu, realitzarà una ponència titulada: «Els Evangelis, model per al catequista».

El lema proposat per la Delegació de Catequesi per a aquest curs és «Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres», per posar de manifest que la missió dels catequistes, no ve d'ells mateixos sinó que és l'Església la que encarrega la tasca als catequistes, i és en nom de tota la comunitat que duen a terme aquesta missió.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

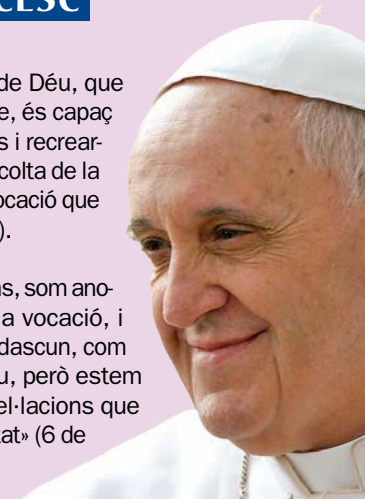

@Pontifex_es: «Si us plau, no ens rendim a la lògica de la violència, a la perversa espiral de les armes. Prenguem el camí del diàleg i de la pau!» (1 de maig).

@Pontifex_es: «Benvolguts germans i germanes ancians, mireu, si us plau, els joves. Ells ens miren, i la nostra coherència pot obrir-los un camí de vida bellíssim. No obstant això, una eventual hipocresia farà molt mal. Prenguem junts els uns pels altres» (4 de maig).

@Pontifex_es: «La Paraula de Déu, que ens allibera de l'egocentrisme, és capaç de purificar-nos, il·luminar-nos i recrear-nos. Posem-nos llavors a l'escolta de la Paraula, per a obrir-nos a la vocació que Déu ens confia» (6 de maig).

@Pontifex_es: «Com a cristians, som anomenats personalment a una vocació, i també convocats: brillem, cadascun, com una estrella en el cor de Déu, però estem cridats a formar junts constel·lacions que orientin el camí de la humanitat» (6 de maig).

Celebració sinodal a la Sagrada Família

Gairebé 2.200 persones de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat van omplir la Basílica de la Sagrada Família el passat **diumenge 18 de setembre, a les 18 h, per celebrar junts el que ha significat la primera etapa del Sínode**, en els àmbits de les parròquies i els arxiprestats.

Agraïment

El to era també d'acció de gràcies: un agraïment mutu i sobretot a Déu, per l'experiència viscuda. Aquest ambient festiu es podia percebre des que els fidels van començar a arribar al temple, provinents dels quatre racons del Bisbat: des de Cubelles a Monistrol de Montserrat, des de la Llacuna al Prat de Llobregat, en mitjans de transport públic, autobusos o cotxes particulars.

Celebració del camí sinodal

Que l'eucaristia celebrada a la Sagrada Família està relacionada amb el Sínode 2021-2023 «Per una Església sinodal» es va fer evident des de l'inici de l'acte, amb la processó d'entrada, formada per una porció del Poble de Déu, ja que, juntament amb els celebrants, hi havia una representació de laics, que recordava el logo del Sínode: persones de diverses edats, condicions i vocacions, que caminen plegades, guiades per l'Esperit Sant.

Després de la salutació inicial de la missa, es va presentar un resum sintètic del treball diocesà realitzat per al Sínode. Va ser una exposició conduïda pels membres de la Comissió diocesana del Sínode, formada per tres sacerdots i quatre laics, que breument van transmetre als assistents una lectura de l'experiència sinodal viscuda; les apor-

tacions de tots els grups sinodals que han treballat al bisbat, tant en els aspectes positius com en els negatius; les conclusions destil·lades en deu idees clau; i per últim, les properes passes per seguir caminant, orientades a mantenir la tensió sinodal i a créixer en sinodalitat.

Les conclusions de la fase diocesana del Sínode s'han recollit també en un senzill quadern que els presents a la Sagrada Família van rebre durant la celebració, editat amb una introducció del bisbe Agustí Cortés que enriqueix i orienta el mateix document de les conclusions, perquè sigui una eina útil per a la seva aplicació. Per altra part, **les conclusions en format íntegre** són consultables al web del Bisbat.

«Treballadors i administradors»

El bisbe Agustí Cortés Soriano va començar la seva homilia posant en evidència l'experiència eclesial rellevant que s'ha viscut a l'Església universal i a l'Església local de Sant Feliu de Llobregat en aquest Sínode en curs. Després, comentant el fragment de l'Evangeli proclamat durant la missa, va descriure les característiques dels seguidors de Jesús que, segons diversos passatges evangèlics, són «treballadors i administradors», i no amos, ja que aquest paper és el de Déu. «Aquest Senyor, lluny d'explotar els seus servents, ens ha revelat qui és realment —deia el bisbe Agustí—: el Senyor és Déu amor misericordiós». A partir d'aquí, l'actitud de qui se sent administrador és una crida fonamental a saber viure del do i les virtuts a practicar per part d'ell són l'acollida, la docilitat i l'agraïment.

I va acabar la seva predicació amb una referència al futur immediat: «És hora de mirar el futur. Amb una

mirada que parteix del que avui som com a Diòcesi. (...) Així com Déu va posar a les mans de tots nosaltres la nova Diòcesi, i els seus dons segueixen essent repartits a tots, així el nostre futur serà el que entre tots, amb la seva gràcia, arribem a fer.»

Compromesos amb Càritas

El Temple de la Sagrada Família fou anomenat ja en els seus inicis la «Catedral dels Pobres». El desig de l'Església de Sant Feliu de Llobregat és caminar sinodalment escoltant la Paraula, anunciant Jesucrist vida del món, arrelada en l'eucaristia i servint els pobres. Per això, la col·lecta de la missa s'ha destinat a Càritas diocesana de Sant Feliu de Llobregat, per als programes d'atenció a persones migrades.

Seguir caminant

En l'any que la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat ha celebrat els seus 18 anys de vida, ha començat el curs amb empena i il·lusió amb aquest pelegrinatge-celebració a la Sagrada Família de Barcelona. Així ho demostren les reaccions dels participants, que han valorat positivament l'acte:

«La celebració ha estat coherent amb el camí que hem fet a la nostra diòcesi en aquesta etapa sinodal. He gaudit escoltant aquestes paraules d'enviament. Tot el que estem fent és un punt de partença: ens hem de convertir, personalment i les nostres estructures, per tal d'esdevenir encara més una església sinodal.»

«L'Esperit ens ajuda a fer un camí com a església particular del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat. Hem d'estar atents als signes dels temps i, per això, obrir el nostre cor, oferir la nostra disponibilitat i ser conseqüents amb la fe que professem.»

AGENDA

► **Músiques del retaule.** 6è Cicle de Música Sacra al Temple de Santa Maria de la Geltrú, davant del retaule barroc de l'església. Tres concerts: els dies 8, 15 i 22 d'octubre, a les 20.30 h. Organitzat per AMICRET (Associació d'Amics del Retaule de Santa Maria de la Geltrú).

► **Consell Presbiteral i Consell Pastoral Diocesà.** Les primeres reunions del curs d'aquests dos organismes consultius de la diòcesi seran, respectivament, el dia 6 i 8 d'octubre.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

3. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Ga 1,6-12 / Sl 110 / Lc 10,25-37]. Sant Francesc de Borja (Gandia, 1510-Roma, 1572), prev. jesuïta; sant Gerard o Grau, abat; santa Maria Josepa Rosselló, fund.

4. □ Dimarts [Ga 1,13-24 / Sl 138 / Lc 10,38-42]. Sant Francesc d'Assís (1182-1226), iniciador del franciscanisme (OFM...), defensor dels llocs sants i patró dels ecologistes i els veterinaris; sant Petroni, bisbe; santa Àurea, vg.

5. □ Dimecres [Dt 8,7-18 / Sl: 1Cr 29 / 2C 5,17-21 / Mt 7,7-11]. Tempo-

res d'acció de gràcies i de petició. Sant Froilà, bisbe de Lleó; sant Atilà, bisbe de Zamora; santa Faustina Kowalska, vg. polonesa, apòstol de la Divina Misericòrdia.

6. ■ Dijous [Ga 3,1-5 / Sl: Lc 1 / Lc 11,5-13]. Sant Bru (Colònia, 1035 - Squillace, 1101), prev. retirat al desert de Chartreuse, fund. dels Cartoixans (Ocart); sant Emili, mr.; santa Fe, vg. i mr.; santa Maria Francesca de les Cinc Llagues, vg. franciscana.

7. □ Divendres [Ga 3,7-14 / Sl 110 / Lc 11,15-26]. La Mare de Déu del Roser, commemoració de la victòria de

Lepant (1571); sant Marc, papa (romà, 336).

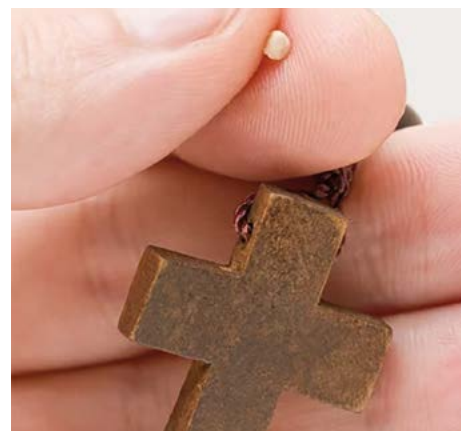
8. ■ Dissabte [Ga 3,22-29 / Sl 104 / Lc 11,27-28]. Lleida: □ Sants Àngels de la Guarda. Sant Simeó el Just, profeta; sant Demetri, mr.; santa Tais, penitent.

9. ■ Diumenge vinent, XXVIII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [2R 5,14-17 / Sl 97 / 2Tm 2,8-13 / Lc 17,11-19]. Sant Dionís, primer bisbe de París, i companys clergues, mrs. (s. III); sant Joan Leonardi (Lucca, 1541 - Roma, 1609), prev. fund.; sant Abraham (s. XIX aC), patriarca, pare en la fe.

Diurne XXVII de durant l'any (C)

COMENTARI

«L'home orgullós
se sentirà insegur;
el just viurà perquè
ha cregut»

Ens costa molt de ser humils: tots ens creiem molt importants. I en aquest sentit ens pot costar molt la fe, perquè com ens creiem tan importants podem pensar que tot allò que no podem entendre o aconseguir amb la nostra pròpia força ja és impossible. Si no, preguntem-nos: ens creiem de veritat les paraules de Jesús a l'evangeli: *Només que tinguéssiu una fe menuda com un gra de mostassa, si dèieu a aquesta morera: «Arrenca't de soca-rel i planta't al mar» us obeiria?* Ens ho creiem això? Algú dirà que cal molta fe, però Jesús parla d'una *fe tan menuda com un gra de mostassa* que és com mig gra de blat. Ens manca una fe autèntica, un confiar del tot en el Senyor, un saber que per nosaltres mateixos som només uns treballadors sense cap mèrit, hàgim fet el que hàgim fet. Per això Jesús a l'evangeli ens diu: *Quan haureu complert tot allò que Déu us mana, digueu: «Som servents sense cap mèrit: no hem fet altra cosa que complir el nostre deure».* Per tant, no tenim res de què presumir; hem fet el que hàviem de fer ni que sigui molt als ulls dels homes. Però sovint caiem en la temptació de presumir d'allò que hem fet: «és que jo he treballat tant»; «és que jo hi he dedicat tantes hores»... que m'haurien de recompensar. Però ja a l'AT el profeta Habacuc diu al final: *L'home d'esperit orgullós se sentirà insegur; però el just viurà perquè ha cregut.* El profeta es queixa al Senyor que no veu una resposta a tantes calamitats i penes del poble. Però el Senyor li diu, que confii en ell, que no posi la seva confiança en el seu orgull, perquè només la fe dona vida, i vida autèntica. Pau repeteix aquestes paraules, en les seves cartes, diverses vegades. L'apòstol a la segona lectura convida a tenir un esperit de fortaleza: *Déu ens ha donat un esperit de fermesa, d'amor i de seny.* I acaba dient: *Viu en la fe i en l'amor.* La nostra vida ha d'estar marcada per una fe profunda que ens faci pensar que res no és impossible perquè tenim *la fortaleza que Déu ens dona* que és el seu Esperit.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura de la profecia d'Habacuc (Ha 1,2-3;2,2-4)

Fins quan, Senyor, demanaré auxili i no m'escoltareu, cridaré: «Violència», i no em salvareu? Per què deixeu que vegi aquestes calamitats i contempli tantes penes? Tinc davant els ulls devastacions i violències; hi ha baralles i s'aixequen discòrdies. El Senyor em respongué: «Escriu una visió, grava-la sobre tauletes d'argila, que es puguin llegir corrents. És una visió per a un moment determinat, que aspira al seu terme, i no fallarà. Espera-la, si es retardava; segur que vindrà, no serà ajornada. L'home d'esperit orgullós se sentirà insegur, però el just viurà perquè ha cregut.»

▶ Salm responsorial (94)

R. *Tant de bo que avui sentíssi la veu del Senyor: «No enduriu els vostres cors.»*

Veniu, celebrem el Senyor amb crits de festa, / aclamem la Roca que ens salva; / presentem-nos davant seu a lloar-lo, / aclamem-lo amb els nostres cants. R.

Veniu, prostrem-nos i adorem-lo, / agenollem-nos davant el Senyor, que ens ha creat, / ell és el nostre Déu, / i nosaltres som el poble que ell pastura, / el ramat que ell mateix guia. R.

Tant de bo que avui sentíssi la seva veu: / «No enduriu els cors com a Meribà, / com el dia de Massà, en el desert, quan van posar-me a prova els vostres pares, / i em temptaren, tot i haver vist les meves obres». R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu (2Tm 1,6-8.13-14)

Estimat, et recomano que procuris revifar la flama del do de Déu que portes en virtut de la imposició de les meves mans. L'Esperit que Déu ens ha donat no és de covardia, sinó de fermesa, d'amor i de seny. Per tant, no t'averonyeïxis ni del testimoni que donà el nostre Senyor ni de mi, que estic empresonat per ell; tot el que has de sofrir juntament amb l'obra de l'evangeli, suporta-ho amb la fortaleza que Déu ens dona. Tingues com a norma la doctrina sana que has escoltat dels meus llavis, i viu en la fe i en l'amor de Jesucrist. El tresor que t'ha estat confiat és valuós. Guarda'l amb la força de l'Esperit Sant que viu en nosaltres.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Lluc (Lc 17,5-10)

En aquell temps, els apòstols digueren al Senyor: «Doneu-nos més fe.» El Senyor els contestà: «Només que tinguéssiu una fe menuda com un gra de mostassa, si dèieu a aquesta morera: «Arrenca't de soca-rel i planta't al mar», us obeiria. Suposem que algú de vosaltres té un esclau llaurant o pasturant el ramat. Quan ell torna del camp, li dieu mai que entri de seguida i sigui a taula? No li dieu, més aviat, que prepari el sopar, que estigui a punt de servir-vos mentre mengeu i beveu, i que ell menjarà i beurà després? I quan l'esclau ha complert aquestes ordres, qui ho agraeix? Igualment vosaltres, quan haureu complert tot allò que Déu us mana, digueu: «Som servents sense cap mèrit: no hem fet altra cosa que complir el nostre deure»».

▶ Lectura de la profecia de Habacuc (Hab 1,2-3;2,2-4)

¿Hasta cuándo, Señor, pediré auxilio sin que me oigas, te gritaré: ¡Violencia!, sin que me salves? ¿Por qué me haces ver crímenes y contemplar opresiones? ¿Por qué pones ante mí destrucción y violencia, y surgen disputas y se alzan contiendas?

Me respondió el Señor: Escribe la visión y grábala en tablillas, que se lea de corrido; pues la visión tiene un plazo, pero llegará a su término sin defraudar. Si se atrasa, espera en ella, pues llegará y no tardará. Mira, el altanero no triunfará; pero el justo por su fe vivirá.

▶ Salmo responsorial (94)

R. *Ojalá escuchéis hoy la voz del Señor: «No endurezcáis vuestro corazón.»*

Venid, aclamemos al Señor, / demos vítores a la Roca que nos salva; / entremos a su presencia dándole gracias, / aclamándolo con cantos.

Entrad, postrémonos por tierra, / bendiciendo al Señor, creador nuestro. / Porque él es nuestro Dios, / y nosotros su pueblo, / el rebaño que él guía. R.

Ojalá escuchéis hoy su voz: / «No endurezcáis el corazón como en Meribá, / como el día de Masá en el desierto; / cuando vuestros padres me pusieron a prueba / y me tentaron, aunque habían visto mis obras». R.

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a Timoteo (2Tm 1,6-8.13-14)

Querido hermano:

Te recuerdo que reavives el don de Dios que hay en ti por la imposición de mis manos, pues Dios no nos ha dado un espíritu de cobardía, sino de fortaleza, de amor y de templanza.

Así pues, no te avergüences del testimonio de nuestro Señor ni de mí, su prisionero; antes bien, toma parte en los padecimientos por el Evangelio, según la fuerza de Dios. Ten por modelo las palabras sanas que has oído de mí en la fe y el amor que tienen su fundamento en Cristo Jesús. Vela por el precioso depósito con la ayuda del Espíritu Santo que habita en nosotros.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 17,5-10)

En aquel tiempo, los apóstoles le dijeron al Señor: «Auméntanos la fe».

El Señor dijo: «Si tuvierais fe como un granito de mostaza, diríais a esa morera: «Arráncate de raíz y plántate en el mar», y os obedecería. ¿Quién de vosotros, si tiene un criado labrando o pastoreando, le dice cuando vuelve del campo: «Enseguida, ¿ven y ponte a la mesa»? ¿No le diréis más bien: «¿Prepárame de cenar, cíñete y sírveme mientras como y bebo, y después comerás y beberás tú»? ¿Acaso tenéis que estar agradecidos al criado porque ha hecho lo mandado? Lo mismo vosotros: cuando hayáis hecho todo lo que se os ha mandado, decid: «Somos siervos inútiles, hemos hecho lo que teníamos que hacer»».